

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 6CdoR/1/2026
Identifikačné číslo spisu: 5825200430
Dátum vydania rozhodnutia: 26.02.2026
Meno a priezvisko: Mgr. Dušan Čimo
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2026:5825200430.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci navrhovateľky Z. I.Ž., narodenej XX. H. XXXX, I., D. XXX/X a zastúpenej advokátom JUDr. Martinom Benickým, Oravská Polhora 1236, proti manželovi N. T. I., narodenému XX. Y. XXXX, X., I. XXX/XX a zastúpenému splnomocnenkyňou JUDr. JURKOVEC ADVOKAT DK, s.r.o., Dolný Kubín, M. R. Štefánika 1822, IČO: 36 832 103, o rozvod manželstva a o úpravu výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej U. I., narodenej X. Y. XXXX, I., D. XXX/X a zastúpenej Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Námestovo ako opatrovníkom, vedenej na Okresnom súde Námestovo pod sp. zn. 7P/20/2025, o dovolaní manžela proti rozsudku Krajského súdu v Žiline z 30. septembra 2025 sp. zn. 12CoP/186/2025, takto

rozhodol:

Dovolanie o d m i e t a.

Žiaden z účastníkov nemá nárok na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Námestovo (ďalej tiež len „súd prvej inštancie“) rozsudkom z 27. mája 2025 č. k. 7P/20/2025-143 rozviedol manželstvo navrhovateľky a jej manžela (ďalej aj „manželia“ alebo „rodičia“) a zároveň schválil rodičovskú dohodu, na základe ktorej bola maloletá dcéra manželov U. (ďalej len „maloletá“) zverená do osobnej starostlivosti navrhovateľky (ďalej aj „matka“) s tým, že obaja rodičia budú oprávnení maloletú zastupovať a spravovať jej majetok; bol tiež upravený styk manžela (ďalej aj „otec“) s maloletou a jeho povinnosť prispievať na výživu maloletej sumou 260 € mesačne a na tvorbu úspor maloletej sumou 50 € mesačne. Rozhodnuté bolo aj o trovách konania tak, že žiaden z účastníkov nemá právo na ich náhradu. Takéto svoje rozhodnutie súd prvej inštancie odôvodnil právne ust. §§ 18, 19 a 23, § 24 ods. 1, 4 a 5 a § 25 ods. 1 zákona č. 36/2005 Z. z. o rodine a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zmien a doplnení (ďalej tiež len „zákon o rodine“). Na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru, že vzťahy medzi manželmi boli vážne narušené a trvalo rozvrátené, pričom manželstvo nemohlo plniť svoj účel a od manželov preto nebolo možné očakávať obnovenie manželského spolužitia. Zistil, že manželia od septembra 2024 nežili v spoločnej domácnosti, od tohto času nevychovávali spolu maloletú, komunikovali výlučne iba kvôli nej, intímne sa nestýkali, pričom navrhovateľka jednoznačne odmietla obnovenie spolužitia. Ako príčinu rozvratu vzťahov

identifikoval nevhodnú komunikáciu manžela s inými ženami a túto skutočnosť vyhodnotil ako porušenie povinnosti manžela rešpektovať dôstojnosť manželky. Konštatoval tiež, že dohoda upravujúca výkon rodičovských práv a povinností k maloletej na čas po rozvode bola v záujme dieťaťa, výživné bolo primerané (v možnostiach otca) a dohoda o tvorbe úspor predstavovala vhodný nástroj na zabezpečenie budúcnosti maloletej.

2. Krajský súd v Žiline (ďalej tiež len „odvolací súd“) na odvolanie manžela rozsudkom z 30. septembra 2025 sp. zn. 12CoP/186/2025 rozsudok súdu prvej inštancie postupom podľa § 385 ods. 1 Civilného sporového poriadku (zákona č. 160/2015 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „CSP“) a contrario v spojení s § 2 ods. 1 Civilného mimosporového poriadku (zákona č. 161/2015 Z. z. v znení neskorších zmien a doplnení, ďalej tiež len „CMP“) podľa § 387 ods. 1 CSP ako vecne správny potvrdil. Poukázal na skutočnosť, že manžel v odvolaní neuviedol žiadne skutočnosti, ktoré by boli spôsobilé inak posúdiť skutkový, či právny stav, resp. s ktorými by sa nebol vysporiadal už súd prvej inštancie. Ním vykonané dokazovanie považoval za dostatočné pre rozhodnutie vo veci a vychádzajúc tiež z princípov obsiahnutých v zákone o rodine konštatoval, že súd prvej inštancie postupoval správne, keď manželstvo rozviedol, keďže z vykonaného dokazovania nepochybne vyplynulo, že vzťahy medzi manželmi boli trvale a vážne narušené a manželstvo tak neplnilo svoj spoločenský účel. Manžel odôvodňoval nesúhlas s rozvodom manželstva náboženským presvedčením a namietal, že súd prvej inštancie nevyvinul dostatočnú aktivitu na zmierenie manželov. Odvolací súd k tomuto poukázal na závery vykonaného dokazovania, z ktorého vyplynulo, že stretnutia manželov v rámci manželskej poradne pred duchovnými osobami ani u psychologičky neboli úspešné. Doplnil tiež, že nebol povinný prerušovať konanie (odročovať pojednávanie) za účelom mediácie, keď považoval za preukázané, že manželstvo účastníkov bolo trvalo rozvrátené a nebolo možné od nich očakávať obnovenie spolužitia. Bral na zreteľ aj stanovisko navrhovateľky, ktorá jednoznačne odmietla obnoviť manželské spolužitie a konštatoval, že nikoho nemožno nútiť zotrvať v manželstve, ak to sám nechce. Manžel neuviedol žiadne okolnosti, ktoré by nasvedčovali tomu, že rozvrat vzťahov nebol trvalý alebo žeby tu existovala reálna perspektíva obnovenia spolužitia. Dôvodnými neboli podľa odvolacieho súdu ani námietky manžela voči procesnému postupu súdu prvej inštancie. Z obsahu spisu zistil, že prvé pojednávanie, na ktoré manžel neprevzal predvolanie z dôvodu hospitalizácie a následnej kúpeľnej liečby sa uskutočnilo v jeho neprítomnosti, k porušeniu procesných práv manžela ale nedošlo, keďže na tomto nebol vyhlásený meritórny rozsudok. Pojednávanie bolo následne odročené na ďalší termín, ktorého sa manžel zúčastnil a bol aj riadne k veci vypočutý. Mal teda reálnu možnosť zúčastniť sa na rozhodujúcom pojednávaní (dokonca aj dvoch ďalších) a vyjadriť sa k veci. Rozsudok súdu prvej inštancie rešpektoval zákonné podmienky rozvodu aj záujem maloletej a vychádzal z riadne zisteného skutkového stavu a nebolo zistené žiadne pochybenie, ktoré by malo za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, konštatoval záverom odvolací súd.

3. Proti takémuto rozsudku odvolacieho súdu podal manžel (ďalej len „dovolateľ“) v zákonnej lehote dovolanie výslovne smerujúce proti rozhodnutiu o rozvode manželstva, vyvodzujúc jeho prípustnosť z ustanovenia § 420 písm. f) CSP. Tzv. zmätočnosťnú vadu podľa § 420 písm. f) CSP videl dovolateľ v tom (ako namietal už aj v podanom odvolaní), že súd prvej inštancie vykonal prvé pojednávanie vo veci 2. apríla 2025 bez toho, aby bol (dovolateľ) riadne na toto pojednávanie predvolaný a oboznámený s obsahom návrhu na rozvod manželstva. Dovolateľ poukázal na svoje dlhodobé zdravotné problémy, pre ktoré bol v čase od 10. do 19. marca 2025 hospitalizovaný a následne v období od 31. marca 2025 do 21. apríla 2025 absolvoval kúpeľnú liečbu, čo preukázal predložením listinných dôkazov. Namietal, že pred súdom prvej inštancie dňa 2. apríla 2025 bola vypočutá navrhovateľka v jeho neprítomnosti na pojednávaní, o ktorom nemal vedomosť a z objektívnych dôvodov sa ho nemohol ani zúčastniť. K stanovisku súdu, že mu predvolanie na predmetné pojednávanie bolo doručované náhradným doručením, uviedol, že takýto postup bol nesprávny, v rozpore so zákonom a poukázal na uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej tiež len „najvyšší súd“ alebo „dovolací súd“, tu porovnaj i § 35 CSP) z 8. júla 2010 sp. zn. 3Cdo/30/2010, v zmysle ktorého „...záver súdu o účinnom náhradnom doručení bude možný len vtedy, ak bude zistené, že adresát sa v mieste doručenia v čase doručovania zdržiaval...“. Doplnil ešte, že odvolací súd sa síce touto námietkou zaoberal, vyhodnotil ju ale ako nedôvodnú, keďže na pojednávaní 2. apríla 2025 nebol vyhlásený meritórny rozsudok a nedošlo preto k

porušení procesných práv. S takým záverom dovolateľ nesúhlasil a namietal, že na pojednávaní, o ktorom je reč, bola vypočutá navrhovateľka, on však nemal možnosť bezprostredne reagovať na jej výsluch a v ďalšom konaní sa súd prvej inštancie už obmedzil len na vyjadrenia navrhovateľky, ktoré mali potvrdiť obsah jej výpovede 2. apríla 2025. S poukazom na tieto skutočnosti navrhol, aby najvyšší súd rozsudok odvolacieho súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie.

4. Najvyšší súd po zistení podania dovolania v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) naň inak oprávneným účastníkom (§ 424 CSP) za splnenia tiež podmienok zastúpenia dovolateľa a aj spísania dovolania na to určenou osobou (§ 429 ods. 1 CSP v spojení s čl. I § 12 a nasl. zákona č. 586/2003 Z. z. o advokácii a o zmene a doplnení živnostenského zákona v znení neskorších zmien a doplnení), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP, časť vety pred bodkočiarkou) skúmal najskôr, či sú splnené procesné predpoklady uskutočnenia meritórneho dovolacieho prieskumu a dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť.

5. Právo na súdnu ochranu nie je absolútne a v záujme zaistenia právnej istoty a riadneho výkonu spravodlivosti podlieha určitým obmedzeniam. Zmieňované právo, súčasťou ktorého je bezpochyby tiež právo domôcť sa na opravnom súde nápravy chýb a nedostatkov v konaní a rozhodovaní súdu nižšej inštancie, sa v civilnom procese zaručuje len vtedy, ak sú splnené všetky procesné podmienky, za splnenia ktorých súd môže konať a rozhodnúť o veci samej. Platí to pre všetky štádiá konania pred občianskoprávnym súdom, vrátane dovolacieho konania (I. ÚS 4/2011). Otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, je otázkou zákonnosti a jej riešenie patrí do výlučnej právomoci najvyššieho súdu (m. m. napr. IV. ÚS 35/02, II. ÚS 324/2010 či III. ÚS 550/2012).

6. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

7. Podľa § 2 ods. 1 CMP na konania podľa tohto zákona sa použijú ustanovenia Civilného sporového poriadku, ak tento zákon neustanovuje inak.

8. Podľa § 76 CMP dovolanie nie je prípustné proti rozsudku, ktorým sa vyslovilo, že sa manželstvo rozvádza, že je neplatné alebo že nie je a proti uzneseniu v konaní o návrat maloletého do cudziny vo veciach neoprávneného premiestnenia alebo zadržania.

9. Aby dovolanie vyvolalo zamýšľané právne následky a dovolací súd mohol uskutočniť meritórny dovolací prieskum a dovolanie vecne prejednať, musia byť splnené podmienky jeho prípustnosti. Civilný sporový poriadok vyžaduje, aby dovolanie bolo podané naň oprávnenou osobou (§ 424 až § 426 CSP), v zákonom stanovenej lehote (§ 427 CSP), smerovalo proti prípustnému predmetu dovolania (§ 419 až § 423 CSP) a spĺňalo zákonom vyžadované náležitosti (§ 428 a § 127 CSP) vrátane osobitnej podmienky povinného zastúpenia a spísania dovolania a všetkých ďalších podaní dovolateľa advokátom vrátane (alternatívou k čomu je vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa na strane dovolateľa, ktorý je fyzickou osobou, kedy sa zastúpenie advokátom nevyžaduje; tu porovnaj tiež § 429 CSP). Podmienky prípustnosti dovolania sú vzájomne previazané; pre úspešné uplatnenie tohto mimoriadneho opravného prostriedku musia byť splnené všetky súčasne (kumulatívne).

10. V zmysle uvedeného vyššie potom za splnenie podmienky nasmerovania dovolania proti prípustnému predmetu dovolania sa považuje to, že prípustnosť dovolania nevyklučuje zákon (CSP alebo v prípadoch druhovo totožných s tým v prejednávanej veci tiež CMP).

11. Dovolateľ v prejednávanej veci však dovolanie podal práve proti jednému z rozhodnutí, u ktorých prípustnosť výslovne vylúčil zákon (CMP proti tzv. rozvodovému rozsudku). Na veci pritom nič nemenilo, že s konaním o rozvod manželstva rodičov maloletého dieťaťa je zo zákona spojené aj konanie o úpravu práv a povinností rodičov k maloletému dieťaťu pre čas po rozvode (§ 100 CMP) a že aj v tentoraz prejednávanej veci bolo (popri rozvode) rozhodnuté (najskôr súdom prvej inštancie a po ňom i odvolacím súdom) tiež o takejto otázke, nakoľko dovolateľ upriamujúci sa na rozhodnutie o rozvode

manželstva v časti úpravy rodičovských práv a povinností k maloletej svoje dovolanie nevypravil žiadnymi dôvodmi, pre ktoré by aj toto rozhodnutie (hocako na rozhodnutí o rozvode závislé) malo byť nesprávnym.

12. Dovolaciemu súdu preto neostávalo iné, než rozhodnúť spôsobom uvedeným v prvej vete výroku tohto svojho uznesenia, teda dovolanie v časti rozvodu výslovne napádanej dovolaním odmietnuť podľa § 447 písm. c) CSP a v časti úpravy výkonu rodičovských práv a povinností k maloletej s ním naložiť rovnako podľa písmena d) rovnakého zákonného ustanovenia.

13. Rozhodnutie o trovách dovolacieho konania najvyšší súd neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP).

14. Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.